

Over keukentafels en talloren...

Als laatste van een groot boerengezin bleef hij over, onze nonkel Léon.
Alleenstaand, of beter gezegd...alleenzittend, want alles ging moeizamer: wandelen,
aankleden, de maaltijden,...

Als mantelzorgster liep ik al heel vele jaren met hem mee door zijn leven.

Tot het ogenblik kwam dat 'niets meer kunnen onthouden' gevaarlijk werd in huis!

Het dagcentrum van De Wingerd deed al wat zachte zalf op die wonde...maar toen Brenda
uitpakte met een kamer op het gelijkvloers met zicht op de maïsvelden en een keukendeur
die op de binnentuin uitkeek...was dit de mooiste pleister op het boerenhart van Léon!

Na een week in woning 2 verklaarde Léon, nochtans een man van weinig woorden,
dat hij hier met zijn gat in de boter is gevallen!

Hij is op zijn gemak, wandelt wat achter zijn rollator aan, eet met smaak zijn talloor leeg...

Meermaals per week spring ik eens binnen, we babbelen veel over vroeger, daar geniet hij
van...

Tot plots het coronavirus alle deuren voor bezoek op slot draaide. Telefoneren dan maar...

Dit lukte niet met zijn hoorapparaten, maar Léon is het gewoon om alleen te zijn en in de
woning is het eigenlijk niet anders dan anders naar zijn gevoel...

En toen kwam skype in Léon zijn leven...nog nooit had hij een computertoets aangeraakt...of
op een pc-scherm gekeken...

De eerste keer dat Léon aan zijn keukentafel, die nu in zijn kamer staat, voor de tablet werd
gezet, zal hij het wel in Keulen horen donderen hebben!

Want toen er skypeverbinding was en hij mij zag op het scherm, werden zijn ogen zo groot
als talloren, maar lachen dat hij deed...En toen hoorde hij mij nog babbelen ook...

Ik zag zijn verbaasde blik: hoe kon dat nu allemaal... En toen mijn man mee in het beeld
verscheen, werd zijn verwondering alleen nog maar groter, maar mijne nonkel vond het
geweldig plezant!

En zo doen wij nu regelmatig ons parolleke in het Beisems dialect.

En zoals vanmorgen drinken wij ondertussen ons 'jatteke kaffee', aan mijn keukentafel en
Léon aan zijn keukentafel!

Want het leven zoals het is, gaat gewoon door...

Voor alle mensen die deze communicatiemanier mogelijk gemaakt hebben, spring ik graag
op mijn keukentafel om hen een applaus te geven zo hoog als een grote stapel talloren!

Magda Dewinter